

Sygn. akt VI W 266/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w R. Ś. VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Adrianna Saganty - Robaszkiewicz

Protokolant Paulina Gudaj

przy udziale oskarżyciela publicznego –

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2015 roku sprawy przeciwko

A. T., synowi R. i E. z domu W.,

urodzonemu (...) w R.,

obwinionemu o to, że:

w dniu 18.04.2014 r. w R. ul. (...) na terenie stacji towarowej R. B. działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma n/n mężczyznami dokonał kradzieży 4 worków węgla o wartości 61,68 zł na szkodę (...) S.A.

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

1. uznaje obwinionego A. T. za winnego tego, że w dniu 18 kwietnia 2014 r. w R. ul. (...) na terenie stacji towarowej R. B. działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma n/n mężczyznami dokonał kradzieży 4 worków węgla o wartości 61,68 zł na szkodę (...) S.A. w W., to jest wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na mocy art. 119 § 1 kw w zw. z art. 19 kw wymierza mu karę aresztu w wymiarze 10 (dziesięciu) dni;

2. na podstawie art. 118 § 1 kpw i § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art. 21 pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia i opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Sygn. akt VI W 266/15

UZASADNIENIE

W dniu 18 kwietnia 2014 r. w R. przy ul. (...) na terenie stacji towarowej R. B. obwiniony A. T. działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieznanymi mężczyznami dokonał kradzieży 4 worków węgla o wartości 61,68 zł na szkodę (...) S.A. w W.. Węgiel ten został zebrany z międzytorza i tuż po tym zapakowany do samochodu obwinionego marki O. (...) o nr rej. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego A. T. (k. 21-22), zeznań świadka H. K. (k. 15-16), notatki urzędowej (k.3, 14, 23), płyty CD ze zdjęciami (k.4), wydruku zdjęć (k.5-6), notatki z rozpytania (k.7), protokołu oględzin (k.8), kopii pism (...) S.A. (k.17-19), karty karnej (k.33-34).

W postępowaniu wyjaśniającym obwiniony przyznał się do zarzucanego mu czynu, odmówił jednakże składania wyjaśnień (k.22). Z kolei ponieważ w postępowaniu sądowym obwiniony prawidłowo wezwany na termin rozprawy nie stawiał się nieusprawiedliwiając swojej nieobecności i nie wnosił o odroczenie, na podstawie art. 71 § 4 kpw Sąd postanowił prowadzić rozprawę zaocznie.

Jak wynika z notatki z rozpytania obwinionego (k.7) oprócz przyznania się do przedmiotowego zarzutu potwierdził on także, iż znajduje się na jednym z okazanych mu zdjęć dokumentujących fakt dokonania kradzieży (k.5-6). Potwierdził także, iż na zdjęciach znajduje się jego samochód. Z uwagi na upływ czasu, stwierdził natomiast, iż nie jest w stanie podać z kim owej kradzieży dokonał. Zaprzeczył jednakże aby on lub pozostali współsprawcy dokonywali wcześniej w tym celu usypów z wagonów, a zbierali jedynie węgiel już wysypany na tory.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne i przekonujące odnośnie faktu popełnienia czynu, miejsca jego popełnienia, jak i ilości i rodzaju skradzionego mienia oraz faktu współdziałania z dwoma innymi mężczyznami w trakcie popełniania czynu. Kwestie te nie budziły bowiem żadnych wątpliwości Sądu w świetle jego wyjaśnień korespondujących z zeznaniami świadka oraz przede wszystkim dokumentującymi zdarzenie zdjęciami. Sąd nie dał natomiast wiary obwinionemu w kwestii tego, że nie pamiętał on osób współsprawców. Nie miała ona jednak znaczenia dla ustalenia faktu dokonania czynu przez samego obwinionego, do którego zresztą się przyznał.

Faktyczny przebieg zdarzenia Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o wspomniane wyżej dowody. Nadto Sąd oparł się również na dowodach z dokumentów ujawnionych w toku postępowania, co do których brak jest podstaw do ich kwestionowania, jak notatki urzędowe, informacje o karalności, czy pisma pokrzywdzonego. Sąd uwzględnił owe dowody w całości i przyjął również za podstawę swych ustaleń faktycznych jako wiarygodne źródło informacji.

Świadek H. K. nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia, a jedynie jako osoba uprawniona przez pokrzywdzonego złożył w imieniu (...) S.A. w W. zeznania odnośnie do rodzaju i wartości skradzionego mienia. Jak podał, ilość 4 worków odpowiada ok. 200 kg miału węglowego o łącznej wartości 61,68 zł (k.15v.) kradzionemu najczęściej z tego terenu, czemu Sąd w pełni dał wiarę. Przyjęta kwota jest bowiem zdaniem Sądu w pełni racjonalna i w pełni oddaje wysokość poniesionej przez pokrzywdzonego szkody, o czym najdobitniej świadczy przyznanie się obwinionego do kradzieży mienia o przyjętej wyżej wartości. Sam świadek z kolei jako osoba zupełnie obca dla obwinionego i wykonująca jedynie swoje obowiązki nie miał z pewnością jakiegokolwiek interesu składaniu zeznań niekorzystnych dla obwinionego. W związku z powyższym Sąd uznał, iż zeznania świadka złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej wraz z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie stanowią stabilną i pewną podstawę dla dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym oraz wobec przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego Sąd uznał, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw. Tym samym uznał obwinionego A. T. za winnego tego, że w dniu 18 kwietnia 2014 r. w R. ul. (...) na terenie stacji towarowej R. B. działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma n/n mężczyznami dokonał kradzieży 4 worków węgla o wartości 61,68 zł na szkodę (...) S.A. w W..

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał winę obwinionego za udowodnioną i nie budzącą wątpliwości. Obwiniony nie znajdował się w sytuacji przymusowej, miał możliwość wyboru sposobu zachowania. Brak jest okoliczności wyłączających winę obwinionego. Fakt, iż podjął on decyzję o ponownej kradzieży będąc już wcześniej za podobne kradzieże kilkunastokrotnie karany świadczy natomiast dobitnie o tym, iż mógł przewidzieć skutki swego działania. Wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego A. T. przesądza o jego karygodności.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż obwiniony swoim zachowaniem naruszył znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw. Kradzieżą jest czyn polegający na zaborze cudzej rzeczy ruchomej, jeżeli sprawca kradzieży ma na celu przywłaszczenie tej rzeczy, czyli potraktowanie jej jak swojej. Zabór cudzej rzeczy polega na pozbawieniu władztwa określonej osoby nad danym przedmiotem i na przeniesieniu tego władztwa na osobę sprawcy kradzieży.

Przepisy Kodeksu wykroczeń stanowią, że Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Sąd wymierzył obwinionemu karę 10 dni aresztu, biorąc pod uwagę charakter popełnionego przez niego czynu, jak i warunki osobiste sprawcy, z których wyłania się obraz osoby o wyjątkowo niskim poczuciu praworządności, dążącej w istocie do wykorzystania nadarzającej się okazji do popełnienia czynu społecznie szkodliwego. Jest on tym bardziej jaskrawy w świetle dotychczasowej karalności obwinionego (k. 33-34). Był on bowiem dwukrotnie skazany za przestępstwo z art. 278 kk wyrokami Sądu Rejonowego w R. Ś. o sygn. II K (...) i II K (...), a nadto jak wynika z notatki urzędowej (k.23) od roku 2013 do dnia jej sporządzenia (06.03.2015 r.) był aż czternastokrotnie karany na terenie R. mandatami karnymi za wykroczenie z art. 119 § 1 kw na łączną kwotę 2100 zł.

Wobec powyższego za popełnione wykroczenie Sąd wymierzył obwinionemu karę 10 dni aresztu, gdyż nie znalazł podstaw dla zastosowania wobec niego sankcji łagodniejszego rodzaju i to mimo przyznania się do winy, które Sąd poczytał obwinionemu na korzyść. Określając wysokość sankcji w orzeczonym wymiarze Sąd kierował się bowiem opisanymi wyżej przesłankami. Na niekorzyść obwinionego Sąd poczytał wcześniejsze kilkunastokrotne popełnienie przez niego tożsamyh wykroczeń oraz jego uprzednią karalność również za czyny przeciwko mieniu. W konsekwencji Sąd wyraził przekonanie, iż z powodu tak negatywnej postawy obwinionego wobec stosowanej wobec niego dotychczas represji karnej jedynie surowe, lecz jednocześnie w pełni adekwatne do wagi popełnionego czynu ukaranie przyniesie pożądaný efekt

w postaci pełnego respektowania przez obwinionego A. T. zasad porządku prawnego. Zdaniem Sądu jedynie orzeczona kara aresztu spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także cele prewencji ogólnej przyczyniając się do tego, iż obwiniony zda sobie sprawę z naganności swego czynu. Sankcje łagodniejszego rodzaju, a zwłaszcza kara grzywny wobec czternastokrotnego ukarania mandatem karnym z pewnością nie odniosłaby oczekiwanego rezultatu względem poprawy postawy obwinionego. Nie jest to przy tym kara nadmiernie surowa, gdyż mieści się ona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, tj. pomiędzy

5 a 30 dniami aresztu, przewidzianymi w art. 19 kodeksu wykroczeń.

Z uwagi natomiast na treść wyroku oraz możliwość ich poniesienia Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia i opłatę w kwocie 30 złotych. Jak bowiem podał, utrzymuje się z prac dorywczych i osiąga dochód w wysokości 1000 zł netto miesięcznie, posiada dwie osoby na utrzymaniu (k.21v.). Sąd uznał zatem, że obwiniony będzie w stanie ponieść koszty postępowania w pełnej wysokości.

Sygn. akt VI W 266/15

ZARZĄDZENIE

- 1) odnotować;
- 2) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obwinionemu;
- 3) kal. 21 dni lub z wpływem.

R., dnia 23 czerwca 2015 r.